

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem se sídlem Vinohradská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 7. 6. 2011, č. 136/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2015, čj. 9 A 133/2011-292,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Stanislavu Němcovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2011, čj. OSZ-12723-105/D-Br-2001, byl žalobci zvýšen výsluhový příspěvek ve výši 1 034 Kč o 1,95 %, tj. o 21 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo zamítnuto shora uvedeným rozhodnutím žalovaného; odvoláním napadené rozhodnutí žalovaný potvrdil, neboť argumenty odvolatele, neměly dle jeho názoru „vztah ke napadenému rozhodnutí“ a žádné právní vady odůvodňující změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí žalovaný nezjistil.

[2] S postupem a výrokem rozhodnutí žalovaného vyjádřil žalobce nesouhlas ve včas podané žalobě opakovaně doplňované množstvím podání vesměs kritizujících nezákonnosti, jimž byl žalobce dle svých tvrzení vystavován od roku 1994 mnoha státními orgány i fyzickými osobami. Žalobní body formuloval za žalobce jemu ustanovený zástupce Mgr. Stanislav Němec, advokát, v podání doručeném městskému soudu 29. 8. 2012. Namítl především, že žalobci „bylo odepřeno uplatnit své námitky před odvolacím orgánem“. Žalobce též (znovu) označil „napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“ za absolutně nicotná; tuto žalobní námitku podepřel tvrzením o nezákonnosti řady žalobce se týkajících rozhodnutí vydávaných již od roku 1994; zejména připomenul údajně nezákonná rozhodnutí týkající se jeho zdravotního stavu; uvedl, že mu bylo „odepřeno právo na práci od 11. 3. 1997 do 31. 5. 2008, právo na svobodnou volbu povolání ve stávající funkci právníka u žalované, právo na spravedlivou odměnu za práci, právo na uspokojivé pracovní podmínky, právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří“. Žalobce se též dovolával aplikace § 62 odst. 1 s. ř. s., máje za to, že vydané rozhodnutí nemohlo „nabyt právní moci, neboť bylo vydáno v době, kdy nebylo ukončeno rozhodné řízení“. Co oním „rozhodným řízením“ míní, uvedeno nebylo; zdá se, že za ně považuje nespécifikovaná řízení, jimiž by byla z právního života „odklizena“ ona, dle žalobce nezákonná, rozhodnutí z let 1993 a následujících.

[3] Žalobu zamítl městský soud rozsudkem napadeným kasační stížností. V obsáhlém odůvodnění tohoto rozsudku vypořádal městský soud všechny žalobní námitky jako nedůvodné, námitku dovolávající se aplikace ustanovení § 62 odst. 1 s. ř. s. navíc jako „zmatečnou a nepřipadnou“. Podrobněji rekapitulovat obsah napadeného rozsudku netřeba, neboť účastníkům řízení jsou závěry městského soudu známy.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Kasační stížnost včas podaná samotným žalobcem (dále jen „stěžovatel“) a podobně jako žaloba následně doplňovaná řadou dalších podání opakovala všechna již dříve stěžovatelem uplatňovaná tvrzení i z těchto tvrzení vyvozovanou právní argumentaci. Souhrnně tuto argumentaci vyjádřilo doplnění kasační stížnosti doručené zástupcem stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 1. 2016. V něm stěžovatel namítl vady odvolacího řízení, v němž nemohl řádně uplatňovat svá práva. Připomenul, že tutéž námitku akcentoval již v žalobě, avšak soud se s ní nevypořádal. Stěžovatel též označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nesoulad jeho odůvodnění s § 68 odst. 3 s. ř. Konečně též opětovně stěžovatel namítl, že „napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu jsou nicotná, neboť se odvíjejí od nicotného rozhodnutí LK Východočeského kraje PČR ze dne 14. 12. 1995“. Žalobce shrnul průběh své služby a předcházející rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 1. 2012, čj. 41000/000/13.1.2012/13, kterým bylo rozhodnuto, že nebyl v době od 19. 3. 1997 do 30. 9. 2004 občanem se změněnou pracovní neschopností a že v době od 1. 10. 2004 do 30. 6. 2006 nebyl osobou zdravotně znevýhodněnou, označil za podkladová rozhodnutí k rozhodnutí napadenému; proto zpochybnil úvahu městského soudu, podle níž nebylo toto rozhodnutí pro rozhodnutí v nyní projednávané věci relevantní. Svou argumentaci uzavřel stěžovatel konstatováním, že v důsledku „nicotných a nezákonných rozhodnutí byl [mu] nesprávně vyměřen starobní důchod, jakož i výslubový příspěvek, neboť tato rozhodnutí vycházejí z nesprávných výchozích informací ohledně doby trvání služebního poměru a z nesprávně určené výše platu žalobce.“

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[6] Žalovaný ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti označil rozhodnutí městského soudu za správné a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

III.A K námitce vad řízení před žalovaným

[8] Námitka není důvodná

[9] Není pravda, že by stěžovateli bylo ze strany žalovaného jakkoli bráněno uplatňovat práva účastníka řízení. Stěžovatelem podané odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí datované dnem 3. 2. 2011 (č. 1. 3 až 4 správního spisu) bylo včetně jeho doplnění do protokolu z 23. 3. 2011 (č. 1. 5 správního spisu) správním orgánem prvního stupně řádně postoupeno i s dávkovým spisem žalovanému dne 14. 3. 2011. Přípisem z 19. 4. 2011 byl stěžovatel informován o složení senátu poradní komise ministra vnitra; současně byl stěžovatel poučen o svých právech s odkazem na ustanovení § 174 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“). Poté stěžovatel svou odvolací argumentaci zopakoval v podání doručeném žalovanému 29. 4. 2011. Právo stěžovatel řádně uplatnit své námitky před odvolacím orgánem proto porušeno nebylo.

[10] Lichá je i výtky, že k porušení procesních práv stěžovatel došlo tím, že „*nebyl vůbec vyrozuměn o jednání senátu poradní komise ministra vnitra, na kterém mělo být vydáno napadené rozhodnutí*“. Toto rozhodnutí vydal totiž nikoli uvedený senát, nýbrž ministr vnitra. Poradní komise jednala svým senátem pouze jako ministrův pomocný (již její označení to vyjadřuje názvem *poradní*) sbor, nikoliv jako správní orgán; právě proto nelze jednání tohoto senátu považovat za ústní jednání dle § 49 s. ř.; nebyl proto žádný důvod stěžovatele o zasedání senátu jakkoli informovat.

[11] Není také pravda, že by se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou vad řízení před žalovaným. V odůvodnění napadeného rozsudku tak učinil v dostačujícím rozsahu (odstavec čtvrtý zdola na straně 7 rozsudku).

III.B K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

[12] Vadou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného netrpí, protože námitka dovozující opak důvodná není.

[13] Lze připustit, že žalovaný odůvodnil své rozhodnutí poněkud stroze a že jednotlivé odvolací námitky výslovně co do jejich relevance pro své vlastní rozhodnutí ve věci nehodnotil. Učinil tak ovšem v situaci, v níž lze tento jeho postup tolerovat.

[14] Předmětem odvolacího přezkumu nebylo totiž nic více než přezkum rozhodnutí o zvýšení výsluhového příspěvku. Toto zvýšení učiněné správním orgánem prvního stupně událo se zcela v intencích § 159 služebního zákona v návaznosti na nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011. Veškeré stěžovatelem přednesené odvolací výhrady, jakkoli ústily v závěr o údajné nezákonnosti prvostupňového správního rozhodnutí, ve skutečnosti byly vyjádřením stěžovatelovy nespokojenosti nikoliv s napadeným rozhodnutím, ale s rozhodnutími a postupy, které napadenému rozhodnutí o téměř dvě desítky let předcházely.

[15] Po právu se proto omezil žalovaný na stručné vysvětlení, že argumenty v odvolání uvedené nemají vztah k napadenému rozhodnutí, doplněné závěrem o neexistenci právních vad, které by odůvodňovaly změnu nebo zrušení rozhodnutí odvoláním napadeného.

III.C Námitky nicotnosti rozhodnutí žalovaného

[16] Za nicotné rozhodnutí lze považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že je neschopen vyvolat jakékoliv právní účinky. Nicotný je tedy správní akt trpící natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Jde o tzv. paakt. Nicotnost způsobují takové vady jako například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Nicotnost vydaného aktu zakládá i nedostatek působnosti správního orgánu, absence návrhu na zahájení řízení, nemůže-li být řízení zahájeno z úřední povinnosti, nebo uložení povinnosti zemřelému nebo zaniklému subjektu. Nicotné je rovněž rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti nicotnému rozhodnutí nebo proti rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, či Potěšil, L., Šimíček, V., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 700).

[17] Žádnou z takto vytýčených vad rozhodnutí žalovaného netrpí. Jde naopak o rozhodnutí vydané příslušným správním orgánem v mezích jeho pravomoci schopné vyvolat (a vyvolávající) právní následky spočívající ve zvýšení stěžovateli náležejícího výsluhového příspěvku o 21 Kč měsíčně. Rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v řádné formě, vplynulo z jasného zákonného příkazu i bez návrhu valorizovat stěžovatelův nárok a nelze jej hodnotit jako paakt, jenž by pro nicotnost žádným rozhodnutím nebyl.

[18] Nicotnost rozhodnutí žalovaného nemůže být založena ani právním názorem stěžovatele, dle něhož „*napadená rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí jsou nicotná, neboť se odvíjejí od nicotného rozhodnutí LK Východočeského kraje PCR ze dne 14. 12. 1995*“. Jednak tomu tak není, a jednak, byť by tomu tak bylo, nemohla by tím být nicotnost rozhodnutí o zvýšení stěžovatelova výsluhového příspěvku založena.

[19] Nad rámec uvedeného odkazuje Nejvyšší správní soud co do vypořádání této námítky (shodně s námitkou žalobní) na zevrubné odůvodnění napadeného rozsudku. V něm na straně 5 a 6 městský soud vysvětlil, proč byly a jsou výhrady žalobce (nyní stěžovatele) uplatněné již v průběhu předcházejících řízení před městským i Nejvyšším správním soudem neopodstatněné a nezpůsobilé založit závěr o nicotnosti přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Znovu opakovat to, co již správně vysvětlil městský soud, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytné.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Ustanovenému advokátu se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (sepis doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3 400 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu